Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2015. gada 8. septembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Kriminālprocess attiecībā uz noziedzīgiem nodarījumiem pievienotās vērtības nodokļa (PVN) jomā — LESD 325. pants — Valsts tiesiskais regulējums, kurā paredzēti absolūti noilguma termiņi, kuri var izraisīt nesodāmību par noziedzīgiem nodarījumiem — Iespējamais Eiropas Savienības finanšu interešu apdraudējums — Valsts tiesas pienākums nepiemērot nevienu valsts tiesību normu, kas var apdraudēt Savienības tiesībās paredzētos dalībvalstu pienākumus

Lieta C-105/14

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Tribunale di Cuneo* (Itālija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2014. gada 17. janvārī un kas Tiesā reģistrēts 2014. gada 5. martā, kriminālprocesā pret

Ivo Taricco ,

Ezio Filippi ,

Isabella Leonetti ,

Nicola Spagnolo ,

Davide Salvoni ,

Flavio Spaccavento ,

Goranco Anakiev .

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], priekšsēdētāja vietnieks K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], palātu priekšsēdētāji R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], T. fon Danvics [*T. von Danwitz*] un Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], tiesneši A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*], M. Safjans [*M. Safjan*], D. Švābi [*D. Šváby*], M. Bergere [*M. Berger*] (referente), A. Prehala [*A. Prechal*], E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*] un K. G. Fernlunds [*C. G. Fernlund*],

ģenerāladvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],

sekretāre L. Karasko Marko [*L. Carrasco Marco*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 3. marta tiesas sēdi,

* Tiesvedības valoda – itāļu.

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *G. Anakiev* vārdā – *L. Sani*, *avvocato*,

— Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *M. Salvatorelli* un *L. Ventrella*, *avvocati dello Stato*,

— Vācijas valdības vārdā – *T. Henze* un *J. Kemper*, pārstāvji,

— Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna*, pārstāvis,

— Eiropas Komisijas vārdā – *P. Rossi* un *R. Lyal*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2015. gada 30. aprīļa tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt LESD 101., 107. un 119. pantu, kā arī Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīvas 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV L 347, 1. lpp.) 158. pantu.

2 Šis lūgums ir ticis iesniegts kriminālprocesā, kurš ierosināts pret *I. Taricco*, *E. Filippi*, *I. Leonetti*, *N. Spagnolo*, *D. Salvoni*, *F. Spaccavento* un *G. Anakiev* (turpmāk tekstā kopā – "apsūdzētie") par grupas izveidi un organizēšanu, lai izdarītu dažādus noziedzīgus nodarījumus pievienotās vērtības nodokļa (PVN) jomā.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 LESD 325. pantā ir noteikts:

"1. Savienība un dalībvalstis apkaro krāpšanu un citu nelikumīgu rīcību, kas apdraud Savienības finanšu intereses, saskaņā ar šo pantu veicot pasākumus, kuriem jāattur no šādas rīcības, kā arī jānodrošina efektīva aizsardzība dalībvalstīs, kā arī Savienības iestādēs un struktūrās.

2. Lai novērstu krāpšanu, kas apdraud Savienības finanšu intereses, dalībvalstis veic tādus pašus pasākumus, kādus tās veic, lai novērstu krāpšanu, kas apdraud viņu pašu finanšu intereses.

[..]"

Konvencija par Eiropas Kopienu finanšu interešu aizsardzību

4 Saskaņā ar Konvencijas par Eiropas Kopienu finanšu interešu aizsardzību, kura sagatavota, pamatojoties uz Līguma par Eiropas Savienību K.3. pantu, un kura parakstīta Luksemburgā 1995. gada 26. jūlijā (OV C 316, 48. lpp.; turpmāk tekstā – "*PIF* konvencija"), preambulu šīs konvencijas līgumslēdzējas puses, Eiropas Savienības dalībvalstis, ir vienojušās, "ka Eiropas Kopienu finanšu interešu aizsardzība prasa krimināls tiesvedības piemērošanu par krāpnieciskajām darbībām, kas aizskar tās intereses", un "nepieciešamību paredzēt šādu darbību par sodāmu ar efektīviem, proporcionāliem un no šādām

darbībām atturošiem krimināls odiem, neierobežojot iespēju attiecīgos gadījumos piemērot citus sodus, un par nepieciešamību vismaz liela apmēra krāpšanas gadījumos paredzēt šādu darbību par sodāmu ar brīvības atņemšanu".

5 *PIF* konvencijas 1. panta 1. punktā ir noteikts:

"Krāpšanai, kas ietekmē Eiropas Kopienu finanšu intereses, šīs Konvencijas nozīmē ir jāsatur šādas pazīmes:

[..]

b) attiecībā uz izdevumiem jebkura apzināta darbība vai bezdarbība attiecībā uz:

— viltotu, nepareizu vai nepilnīgu apgalvojumu vai dokumentu lietošanu vai uzrādīšanu, kā rezultātā ir notikusi nelikumīga piesavināšanās vai pretlikumīga līdzekļu paturēšana no Eiropas Kopienu Kopbudžeta fondiem vai budžetiem, kurus administrē Eiropas Kopienas vai kurus administrē Eiropas Kopienu vārdā,

— [..]."

6 Šīs konvencijas 2. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Katra Dalībvalsts veic nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu, ka 1. pantā minētā darbība un 1. panta pirmajā daļā minētā līdzdalība, uzkūdīšana vai nodarījuma mēģinājums ir sodāmi ar efektīviem, proporcionāliem un no šādām darbībām atturošiem krimināls odiem, ietverot vismaz liela apmēra krāpšanu gadījumos sodus, kas saistīti ar brīvības atņemšanu, kam par pamatu var būt izdošana, tādējādi saprotot, ka par liela apmēra krāpšanu atzīstama krāpšana, kuras priekšmets ir tā minimālā summa, ko noteikusi katra Dalībvalsts. Šī minimālā summa nevar pārsniegt [EUR] 50 000."

Direktīva 2006/112

7 Direktīvas 2006/112 131. pantā ir noteikts:

"[Direktīvas 2006/112 IX sadaļas] 2. līdz 9. nodaļā paredzētos atbrīvojumus, neskarot citus Kopienas noteikumus, piemēro saskaņā ar noteikumiem, ko dalībvalstis pieņem, lai nodrošinātu pareizu un godīgu šo atbrīvojumu piemērošanu un lai nepieļautu nekādu iespējamu krāpšanu, izvairīšanos un ļaunprātīgu izmantošanu."

8 Šīs direktīvas 138. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Dalībvalsts atbrīvo no nodokļa tādu preču piegādi, kuras pārdevējs vai pircējs vai cita persona pārdevēja vai pircēja vārdā nosūta vai transportē uz galamērķi ārpus to attiecīgās teritorijas, bet Kopienā, ja piegādi veic citam nodokļu maksātājam vai juridiskai personai, kas nav nodokļu maksātāja un kas kā tāda rīkojas dalībvalstī, kas nav nosūtīšanas vai transportēšanas sākumpunkta dalībvalsts."

9 Minētās direktīvas 158. pantā ir paredzēts:

"1. [..] dalībvalstis var paredzēt noliktavas, kas nav muitas noliktavas, šādos gadījumos:

a) ja preces ir paredzētas beznodokļu veikaliem [..];

[..]

2. Ja dalībvalstis izmanto 1. punkta a) apakšpunktā paredzēto izvēles iespēju piemērot atbrīvojumu no nodokļa, tās veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu šā atbrīvojuma pareizu un vienkāršu piemērošanu un lai novērstu jebkāda veida iespējamu krāpšanu, izvairīšanos vai ļaunprātīgu izmantošanu.

[..]"

Lēmums 2007/436/EK

10 Padomes 2007. gada 7. jūnija Lēmuma 2007/436/EK, Euratom par Eiropas Kopienu pašu resursu sistēmu (OV L 163, 17. lpp.) 2. panta 1. punkts ir formulēts šādi:

"Pašu resursus, ko iekļauj Eiropas Savienības vispārējā budžetā, veido šādi ieņēmumi:

[..]

b) [..] piemērot visām dalībvalstīm vienotu likmi saskaņotajai PVN aprēķina bāzei, kas noteikta saskaņā ar Kopienas noteikumiem. [..]"

Itālijas tiesības

11 Kriminālkodeksa, kurā grozījumi izdarīti ar 2005. gada 5. decembra Likumu Nr. 251 (2005. gada 7. decembra *GURI* Nr. 285; turpmāk tekstā – "Kriminālkodekss"), 157. pantā, kurš attiecas uz noilgumu kriminālllietā, ir paredzēts:

"Noziedzīga nodarījuma noilgums iestājas termiņā, kas vienāds ar maksimālo soda ilgumu, ko attiecīgā tiesību norma paredz par šādu noziegumu, neskarot iepriekš minēto, noilguma termiņš nevar būt īsāks par sešiem gadiem par noziegumiem un četriem gadiem par pārkāpumiem arī tajos gadījumos, ja par tiem iespējams piemērot tikai naudas sodu.

[..]"

12 Šī kodeksa 158. pantā noilguma termiņa sākums ir noteikts šādi:

"Attiecībā uz pabeigtu noziedzīgu nodarījumu noilguma termiņš sākas dienā, kad tas tika izdarīts; attiecībā uz noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas mēģinājumiem – dienā, kad tika izbeigta vainīgās personas darbība; attiecībā uz pastāvīgiem noziedzīgiem nodarījumiem – dienā, kad beidzās noziedzīga nodarījuma pastāvīgais raksturs.

[..]"

13 Saskaņā ar minētā kodeksa 159. pantu attiecībā uz noteikumiem par noilguma apturēšanu:

"Noilgumu aptur visos gadījumos, kad īpašā normā ir paredzēts apturēt tiesvedību, kriminālprocesu vai apcietināšanas termiņu, kā arī šādos gadījumos:

1) atļaujot procesuālu darbību veikšanu;

2) nododot lietu citai tiesai;

3) apturot tiesvedību vai kriminālprocesu lietas dalībnieku vai advokātu prombūtnes dēļ vai pēc apsūdzētā vai viņa advokāta lūguma. [..]

[..]

Noilgums atsākas no dienas, kad ir beidzies apturēšanas iemesls.”

14 Šī paša kodeksa 160. pantā, kurā reglamentēta noilguma pārtraukšana, ir noteikts:

“Noziedzīga nodarījuma noilgumu pārtrauc notiesājošs spriedums vai rīkojums.

Lēmums, ar kuru tiek piemēroti pagaidu pasākumi personai, [un] [..] lēmums par pirmstiesas sēdes norīkošanu [..] arī pārtrauc noilgumu.

Ja noilguma termiņu pārtrauc, tas atsākas ar to dienu, kad tas ir ticis pārtraukts. Ja notikušas vairākas darbības, kuras pārtrauc noziedzīga nodarījuma noilgumu, noilguma termiņš atsākas ar pēdējo no tām; tomēr 157. pantā minētie termiņi nekādā gadījumā nevar pārsniegt 161. panta otrajā daļā minētos termiņus, izņemot attiecībā uz noziedzīgiem nodarījumiem, kuri paredzēti Kriminālprocesa kodeksa 51. panta 3.a un 3.c punktā.”

15 Atbilstoši Krimināl kodeksa 161. pantam, kurš attiecas uz apturēšanas un pārtraukšanas sekām:

“Noilguma apturēšana un pārtraukšana attiecas uz visiem noziedzīgā nodarījuma veicējiem.

Izņemot attiecībā uz saukšanu pie krimināl atbildības par Kriminālprocesa kodeksa 51. panta 3.a un 3.c punktā paredzētajiem noziedzīgajiem nodarījumiem, ar noilguma pārtraukumu noilguma termiņš nedrīkst tikt pagarināts par vairāk nekā ceturtdaļu no tā maksimāli paredzētā ilguma [..].”

16 Krimināl kodeksa 416. pantā ir paredzēts brīvības atņemšanas sods uz laiku līdz septiņiem gadiem attiecībā uz personām, kas ir izveidojušas grupu, kuras mērķis ir vērsts uz noziedzīgu nodarījumu veikšanu. Tos, kas šādā grupā piedalās tikai kā dalībnieki, soda ar brīvības atņemšanu uz laiku līdz pieciem gadiem.

17 Saskaņā ar 2000. gada 10. marta Leģislatīvā dekrēta Nr. 74 par jauno tiesisko regulējumu attiecībā uz noziedzīgiem nodarījumiem ienākuma nodokļa un pievienotās vērtības nodokļa jomā (*decreto legislativo n. 74, nuova disciplina dei reati in materia di imposte sui redditi e sul valore aggiunto*; 2000. gada 31. marta *GURI* Nr. 76; turpmāk tekstā – “LD Nr. 74/2000”) 2. pantu par krāpnieciskas PVN deklarācijas, kurā iekļauti fiktīvi faktūrrēķini vai citi dokumenti, iesniegšanu soda ar brīvības atņemšanu uz laiku no pusotra līdz sešiem gadiem. Atbilstoši LD Nr. 74/200 8. pantam tāds pats soda mērs tiek piemērots tām personām, kas izsniedz fiktīvus faktūrrēķinus, lai trešajām personām būtu iespējams izvairīties no PVN nomaksas.

Pamatlietas fakti un prejudiciālie jautājumi

18 Apsūdzētie tiek saukti pie krimināl atbildības *Tribunale di Cuneo* par to, ka viņi 2005.–2009. taksācijas gadā ir izveidojuši un organizējuši noziedzīgu grupu, lai izdarītu dažādus noziedzīgus nodarījumus PVN jomā. Viņiem tiek pārmesta “PVN karuseļveida” krāpnieciskas juridiskas shēmas izstrāde, tostarp izveidojot fiktīvas sabiedrības un izdodot fiktīvus dokumentus, ar kuriem viņi iegādājās preces, proti, šampanieša pudeles, par tām nesamaksājot PVN. Ar šo darījumu *Planet Srl* (turpmāk tekstā – “*Planet*”) ir varējusi iegūt preces par zemāku cenu nekā tirgus cena, kuras tā varēja tālāk pārdot saviem klientiem, tādējādi izkropļojot šo tirgu.

19 *Planet* bija saņēmusi šo fiktīvo sabiedrību izrakstītos faktūrrēķinus par neesošiem darījumiem. Šīs sabiedrības tomēr nebija iesniegušas ikgadējo PVN deklarāciju vai, ja tās to bija iesniegušas, tās katrā ziņā nebija veikušas attiecīgos maksājumus. Savukārt *Planet* šo fiktīvo sabiedrību izrakstītos rēķinus bija iegrāmatojusi savā grāmatvedībā, nelikumīgi atskaitot tajos minēto PVN, un līdz ar to tā bija iesniegusi krāpnieciskas ikgadējās PVN deklarācijas.

20 No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka iesniedzējtiesa, vispirms tajā iesniegtajā lietā izskatot vairākus procesa jautājumus un noraidot daudzas apsūdzēto izvirzītās iebildes notikušajā pirmstiesas sēdē, pirmkārt, ir taisījusi spriedumu par tiesvedības izbeigšanu attiecībā uz vienu no apsūdzētajiem, *G. Anakiev*, jo attiecībā uz viņu konkrētajiem noziedzīgajiem nodarījumiem bija iestājies noilgums. Otrkārt, tai būs jāpieņem lēmums par pārējo apsūdzēto nodošanu tiesai, norīkojot tiesas sēdi lietas izskatīšanai saskaņā ar sacīkstes principu.

21 Iesniedzējtiesa precizē, ka saskaņā ar LD Nr. 74/2000 2. un 8. pantu par apsūdzētajiem inkriminētajiem noziedzīgajiem nodarījumiem soda ar brīvības atņemšanu uz laiku līdz sešiem gadiem. Savukārt Kriminālkodeksa 416. pantā paredzētais noziedzīgas grupas noziegums, par kuru apsūdzētie arī var tikt atzīti par vainīgiem, esot sodāms ar brīvības atņemšanu uz laiku līdz septiņiem gadiem attiecībā uz grupas izveidotājiem un līdz pieciem gadiem – vienkāršiem dalībniekiem. No tā izriet, ka attiecībā uz noziedzīgas grupas izveidotājiem noilguma termiņš ir septiņi gadi, bet attiecībā uz pārējiem – seši gadi. Pēdējā noilgumu pārtraucošā darbība esot bijis rīkojums par pirmstiesas sēdes norīkošanu.

22 Taču, lai gan bija noilguma pārtraukšana, tā termiņš saskaņā ar Kriminālkodeksa 160. panta pēdējo daļu, to lasot kopā ar šī kodeksa 161. pantu (turpmāk tekstā – "attiecīgās valsts tiesību normas"), nevarot tikt pagarināts uz laiku, kas ir ilgāks par septiņiem gadiem un sešiem mēnešiem, vai attiecībā uz noziedzīgas grupas izveidotājiem – astoņiem gadiem un deviņiem mēnešiem no noziedzīgu darbību izdarīšanas brīža. Iesniedzējtiesa uzskata, ka ir nepārprotami, ka visi noziedzīgie nodarījumi, ciktāl attiecībā uz tiem vēl nav iestājies noilgums, noilgs vēlākais 2018. gada 8. februārī, proti, pirms attiecībā pret apsūdzētajiem varētu tikt taisīts galīgais spriedums. Tā sekas būtu tādas, ka apsūdzētie, par kuriem tiek apgalvots, ka viņi ir veikuši PVN krāpšanu vairāku miljonu euro apmērā, varētu palikt faktiski nesodīti noilguma termiņa iestāšanās dēļ.

23 Iesniedzējtiesa uzskata, ka šīs sekas tomēr bija paredzamas Kriminālkodeksa 160. panta pēdējā daļā, to lasot kopā ar tā 161. panta otro daļu, ietvertās normas esamības dēļ, kura, pēc noilguma pārtraukšanas atļaujot pagarināt noilguma termiņu tikai par ceturtdaļu no tā sākotnējā ilguma, faktiski nozīmē noilguma nepārtraukšanu vairumā krimināllietu.

24 Krimināllietās par tādu krāpšanu nodokļu jomā kā tā, par kuru apsūdzētie varētu tikt atzīti par vainīgiem, parasti tiek veikta sarežģīta izmeklēšana, kas nozīmē, ka process paņemot jau daudz laika sākotnējās izmeklēšanas posmā. Procesa ilgums kopā visās instancēs esot tāds, ka šāda veida lietās faktiska nesodāmība Itālijā esot nevis izņēmuma gadījums, bet norma. Turklāt parasti Itālijas finanšu iestādei nebūtu iespējams atgūt nodokļu summu, uz kuru attiecas konkrētais noziedzīgais nodarījums.

25 Šajā kontekstā iesniedzējtiesa uzskata, ka attiecīgās valsts tiesību normas netieši atļauj konkrētiem Itālijā dibinātajiem komersantiem īstenot negodīgu konkurenci salīdzinājumā ar citās dalībvalstīs dibinātajiem uzņēmumiem, tādējādi pārkāpjot LESD 101. pantu. Turklāt ar šīm normām varot tikt dota priekšroka konkrētiem uzņēmumiem, tādējādi pārkāpjot LESD 107. pantu. Papildus ar minētajām normām faktiski tiekot radīts atbrīvojums no nodokļa, kurš nav paredzēts Direktīvas 2006/112 158. panta 2. punktā. Visbeidzot nesodāmība, kuru faktiski iegūtu krāpnieki, pārkāpjot LESD 119. pantā minēto vadošo principu, saskaņā ar kuru dalībvalstīm ir jānodrošina to finanšu stabilitāte.

26 Iesniedzējtiesa tomēr uzskata, ka, ja tā varētu nepiemērot attiecīgās valsts tiesību normas, Itālijā varētu tikt nodrošināta efektīva Savienības tiesību īstenošana.

27 Šādos apstākļos *Tribunale di Cuneo* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai ar Krimināl kodeksa 160. panta pēdējo daļu, ciktāl tajā ir paredzēts pēc pārtraukuma pagarināt noilguma termiņu ne vairāk par ceturtdaļu no tā sākotnējā ilguma, tādējādi ļaujot iestāties noziedzīgā nodarījuma noilgumam ar no tā izrietošu nesodāmību, lai gan ir laicīgi sākta kriminālvajāšana, ir pārkāpta LESD 101. pantā ietvertā norma par konkurences aizsardzību?

2) Vai ar Krimināl kodeksa 160. panta pēdējo daļu, ciktāl tajā ir paredzēts pēc pārtraukuma pagarināt noilguma termiņu ne vairāk kā par ceturtdaļu no tā sākotnējā ilguma, tādējādi nepiemērojot krimināl sodu par noziedzīgiem nodarījumiem, ko izdarījuši uzņēmēji bez sirdsapziņas pārmetumiem, Itālijas Republika ir ieviesusi atbalsta veidu, kas aizliegts ar LESD 107. pantu?

3) Vai ar Krimināl kodeksa 160. panta pēdējo daļu, ciktāl tajā ir paredzēts pēc pārtraukuma pagarināt noilguma termiņu ne vairāk kā par ceturtdaļu no tā sākotnējā ilguma, tādējādi pieļaujot nesodāmību tiem, kuri savās interesēs izmanto Direktīvu 2006/112, Itālijas Republika ir nelikumīgi pievienojusi atbrīvojumu no nodokļa papildus tiem, kas ierobežoti paredzēti šīs direktīvas 158. pantā?

4) Vai ar Krimināl kodeksa 160. panta pēdējo daļu, ciktāl tajā ir paredzēts pēc pārtraukuma pagarināt noilguma termiņu ne vairāk kā par ceturtdaļu no tā sākotnējā ilguma, tādējādi atsakoties sodīt rīcību, kas atņem valstij tostarp pienākumu pret Eiropas Savienību izpildei vajadzīgos resursus, ir pārkāpts LESD 119. pantā noteiktais finanšu stabilitātes princips?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par jautājumu pieņemamību

28 *G. Anakiev*, kā arī Itālijas un Vācijas valdības uzskata, ka iesniedzējtiesas uzdotie jautājumi ir nepieņemami. Šajā ziņā *G. Anakiev* norāda, ka valsts tiesību normas, kurās ir paredzēti noilguma noteikumi attiecībā uz noziedzīgiem nodarījumiem nodokļu jomā, nesen ir tikušas grozītas un tādējādi iesniedzējtiesas apsvērumi nav pamatoti. Itālijas un Vācijas valdības būtībā uzskata, ka iesniedzējtiesas uzdotie jautājumi par interpretāciju ir pilnībā abstrakti vai hipotētiski un tiem nav nekādas saistības ar pamatlietas tiesvedības faktiskajiem apstākļiem vai tās priekšmetu.

29 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru LESD 267. pantā iedibinātās sadarbības starp Tiesu un valstu tiesām ietvaros tikai valsts tiesai, kas iztiesā lietu un kas ir atbildīga par pieņemamo tiesas nolēmumu, ņemot vērā lietas īpatnības, ir jānovērtē gan tas, cik lielā mērā prejudiciālais nolēmums ir nepieciešams sprieduma taisīšanai, gan arī Tiesai uzdoto jautājumu atbilstība. Tādējādi gadījumā, ja uzdotie jautājumi attiecas uz Savienības tiesību interpretāciju, Tiesai principā ir pienākums pieņemt nolēmumu (it īpaši skat. spriedumu *Banco Privado Português* un *Massa Insolvente do Banco Privado Português*, C-667/13, EU:C:2015:151, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).

30 No tā izriet, ka uz jautājumiem par Savienības tiesību interpretāciju attiecas atbilstības prezumpcija. Valsts tiesas iesniegto lūgumu Tiesa var noraidīt tikai tad, ja acīmredzami ir skaidrs, ka lūgtajai Savienības tiesību interpretācijai nav nekādas saistības ar pamatlietas faktiskajiem apstākļiem vai tās priekšmetu, vai arī gadījumos, kad izvirzītā problēma ir hipotētiska vai kad Tiesai nav zināmi faktiskie vai juridiskie apstākļi, kas vajadzīgi, lai sniegtu noderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (it īpaši skat. spriedumu *Halaf*, C-528/11, EU:C:2013:342, 29. punkts un tajā minētā judikatūra).

31 Tomēr, kā savu secinājumu 45. un nākamajos punktos būtībā ir norādījusi ģenerāladvokāte, nosacījumi, kuru dēļ Tiesa varētu atteikties lemt par uzdotajiem jautājumiem, šajā gadījumā acīmredzami nav izpildīti. Lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu ietvertā informācija ļauj Tiesai sniegt iesniedzējtiesai lietderīgu atbildi. Turklāt šī informācija ļauj Eiropas Savienības Tiesas statūtu 23. pantā minētajām ieinteresētajām personām sniegt pamatotu viedokli.

32 Turklāt no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu nepārprotami izriet, ka Tiesai uzdotie jautājumi nekādā ziņā nav hipotētiski un ka ir konstatēta saistība ar pamatlietas faktiskajiem apstākļiem, jo šie jautājumi attiecas uz vairāku tādu Savienības tiesību normu interpretāciju, kuras iesniedzējtiesa uzskata par noteicošām nākamā lēmuma pieņemšanai, kas tai būs jāveic pamatlietā, it īpaši attiecībā uz apsūdzēto nodošanu tiesai.

33 Šādos apstākļos lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir jāatzīst par pieņemamu.

Par trešo jautājumu

34 Uzdodot trešo jautājumu, kurš ir jāizskata vispirms, iesniedzējtiesa būtībā jautā, pirmkārt, vai tāds valsts tiesiskais regulējums noziedzīgu nodarījumu noilguma jomā kā attiecīgajās valsts tiesību normās paredzētais, kurā pamatlietas faktu norises laikā bija noteikts, ka ar kriminālprocesā par noziedzīgiem nodarījumiem PVN jomā notikušu pārtraucošu darbību noilguma termiņš tika pagarināts tikai par ceturtdaļu no tā sākotnējā ilguma, kas nozīmē, ka pie krimināllatbildības saucamās personas varēja palikt faktiski nesodītas, ir jāsaprot kā tāds, ar kuru tiek ieviests Direktīvas 2006/112 158. pantā neparedzēts atbrīvojuma no PVN gadījums. Otrkārt, apstiprinošas atbildes uz šo jautājumu gadījumā iesniedzējtiesa jautā, vai tā šīs normas var nepiemērot.

Par tāda valsts tiesiskā regulējuma kā attiecīgajās valsts tiesību normās paredzētais saderību ar Savienības tiesībām

35 Vispirms ir jānorāda, ka, lai arī trešajā jautājumā ir izdarīta atsauce uz Direktīvas 2006/112 158. pantu, no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu motīvu daļas nepārprotami izriet, ka ar šo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai tāds valsts tiesiskais regulējums kā attiecīgajās tiesību normās paredzētais netraucē efektīvu krāpšanas PVN jomā apkarošanu attiecīgajā dalībvalstī, kas ir nesaderīgi ar Direktīvu 2006/112, kā arī vispārīgi ar Savienības tiesībām.

36 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka PVN jomā no Direktīvas 2006/112, to lasot kopā ar LES 4. panta 3. punktu, izriet, ka dalībvalstīm ne tikai ir jāveic visi atbilstošie normatīvie un administratīvie pasākumi, lai nodrošinātu PVN iekasēšanu pilnā apjomā tās teritorijā, bet tām arī ir jācīnās pret krāpšanu (šajā ziņā skat. spriedumu *Åkerberg Fransson*, C-617/10, EU:C:2013:105, 25. punkts un tajā minētā judikatūra).

37 Turklāt LESD 325. pantā dalībvalstīm ir noteikts pienākums apkarot nelikumīgu rīcību, kas apdraud Savienības finanšu intereses ar atturošiem un efektīviem pasākumiem, un it īpaši tām ir noteikts pienākums pieņemt tādus pašus pasākumus, lai apkarotu krāpšanu, kas apdraud Savienības finanšu intereses, kādus tās veic, lai novērstu krāpšanu, kas apdraud viņu pašu finanšu intereses (skat. spriedumu *Åkerberg Fransson*, C-617/10, EU:C:2013:105, 26. punkts un tajā minētā judikatūra).

38 Tiesa šajā ziņā ir uzsvērusi, ka, tā kā saskaņā ar Lēmuma 2007/436 2. panta 1. punkta b) apakšpunktu Savienības pašas resursos tostarp ietilpst ieņēmumi, ko gūst, piemērojot vienotu likmi PVN bāzei, kas noteikta saskaņā ar Savienības tiesībām, tādējādi pastāv tieša saikne starp ieņēmumiem no PVN atbilstoši piemērojamajām Savienības tiesībām un atbilstošo PVN resursu nodošanu Savienības budžetam, jo jebkādi trūkumi pirmo minēto iekasēšanā iespējami izpaužas kā otrā minētā samazinājuma cēlonis (skat. spriedumu *Åkerberg Fransson*, C-617/10, EU:C:2013:105, 26. punkts).

39 Lai arī dalībvalstīm nepārprotami ir brīvība izvēlēties piemērojamos sodus, kuri var būt administratīvie sodi, krimināl sodi vai abu kombinācija, lai nodrošinātu pilnīgu ieņēmumu no PVN gūšanu un šādi aizsargātu Savienības finanšu intereses saskaņā ar Direktīvas 2006/112 normām un LESD 325. pantu (šajā ziņā skat. spriedumu *Åkerberg Fransson*, C-617/10, EU:C:2013:105, 34. punkts un tajā minētā judikatūra), krimināl sodi tomēr var būt obligāti, lai efektīvi un atturoši apkarotu dažus liela apmēra PVN krāpšanas gadījumus.

40 Turklāt ir jāatgādina, ka saskaņā ar *PIF* konvencijas 2. panta 1. punktu dalībvalstīm ir jāveic nepieciešamie pasākumi, lai krāpnieciskās darbības, kuras apdraud Savienības finanšu intereses, tiktu sodītas ar efektīviem, proporcionāliem un no šādām darbībām atturošiem krimināl sodiem, ietverot vismaz liela apmēra krāpšanu gadījumos sodus, kas saistīti ar brīvības atņemšanu.

41 Jēdziens "krāpšana" *PIF* konvencijas 1. pantā ir definēts kā "viltotu, nepareizu vai nepilnīgu apgalvojumu vai dokumentu lietošana vai uzrādīšana, kā rezultātā ir notikusi nelikumīga piesavināšanās vai pretlikumīga līdzekļu paturēšana no [Savienības] Kopbudžeta fondiem vai budžetiem, kurus administrē [Savienība] vai kurus administrē [Savienības] vārdā". Tādējādi ar šo jēdzienu ir aptverti ieņēmumi, kuri iegūti, piemērojot vienotu likmi saskaņotajai PVN aprēķina bāzei, kas noteikta saskaņā ar Savienības noteikumiem. Šo secinājumu neatspēko tas, ka PVN tieši netiek iekasēts Savienības vārdā, jo *PIF* konvencijas 1. pantā nav tieši paredzēts šāds nosacījums, kas būtu pretrunā šīs konvencijas mērķim visstingrāk apkarot krāpšanu, kas apdraud Savienības finanšu intereses.

42 Šajā lietā no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka valsts tiesiskajā regulējumā ir paredzēti krimināl sodi par noziedzīgiem nodarījumiem, par kuriem pamatlietā notiek krimināl vajāšana, proti, noziedzīgas grupas izveide nolūkā izdarīt noziedzīgus nodarījumus PVN jomā, kā arī krāpšana šajā pašā jomā vairāku miljonu euro apmērā. Jākonstatē, ka šādi noziedzīgi nodarījumi ir liela apmēra krāpšanas gadījumi, kas apdraud Savienības finanšu intereses.

43 No visiem iepriekš šī sprieduma 37. un 39.–41. punktā minētajiem apsvērumiem izriet, ka dalībvalstīm ir jānodrošina, ka šādi liela apmēra krāpšanas gadījumi tiek sodīti ar krimināl sodiem, kuri it īpaši ir efektīvi un ar atturošu iedarbību. Turklāt šajā ziņā veiktajiem pasākumiem ir jābūt tādiem pašiem kā tiem, kurus dalībvalstis veic, lai apkarotu tāda paša apmēra krāpšanas gadījumus, kuri apdraud to pašu finanšu intereses.

44 Tādējādi valsts tiesai, ņemot vērā visus atbilstošos tiesiskos un faktiskos apstākļus, ir jāpārbauda, vai ar piemērojamajām valsts tiesību normām var efektīvi un ar atturošu iedarbību sodīt liela apmēra krāpšanas gadījumus, kuri apdraud Savienības finanšu intereses.

45 Šajā ziņā ir jāprecizē, ka ne iesniedzējtiesa, ne ieinteresētās personas, kuras Tiesai ir iesniegušas apsvērumus, nav apšaubījušas ne minētās tiesas norādīto krimināl sodu atturošo iedarbību pašu par sevi, proti, brīvības atņemšanu uz laiku līdz septiņiem gadiem, ne arī fakta, ka Itālijas krimināltiesībās ir paredzēts noilguma termiņš attiecībā uz krāpnieciskām darbībām, kuras apdraud Savienības finanšu intereses, saderību ar Savienības tiesībām.

46 Tomēr, kā izriet no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu, ar attiecīgajām valsts tiesību normām, ar kurām noilguma pārtraukšanas kāda no Krimināl kodeksa 160. pantā minēto iemeslu dēļ gadījumā ir paredzēta norma, saskaņā ar kuru noilguma termiņš nekādā gadījumā nevar tikt pagarināts uz laiku, kas ir ilgāks par ceturtdaļu no tā sākotnējā termiņa, tiek neitralizēta noilguma pārtraukšanas iemesla iedarbība laikā, ņemot vērā krimināl procesu, kuru noslēgumā tiek taisīts galīgs spriedums, sarežģītību un ilgumu.

47 Ja valsts tiesa secinātu, ka ar valsts tiesību normu noilguma pārtraukšanas jomā piemērošanu liela apmēra krāpnieciskās darbības ļoti daudzos gadījumos netiek krimināli sodītas, jo attiecībā uz šīm darbībām iestāsies noilgums, pirms ar galīgo tiesas spriedumu varētu tikt piespriests likumā paredzētais

krimināls ods, ir jākonstatē, ka valsts tiesībās paredzētie pasākumi krāpšanas un citādas nelikumīgas rīcības, kas apdraud Savienības finanšu intereses, apkarošanai nevar tikt uzskatīti par efektīviem un atturošiem no šādas rīcības, un tas būtu pretrunā LESD 325. panta 1. punktam, *PIF* konvencijas 2. panta 1. punktam, kā arī Direktīvai 2006/112, to lasot kopā ar LES 4. panta 3. punktu.

48 Turklāt valsts tiesai ir jāpārbauda, vai attiecīgās valsts tiesību normas ir piemērojamas krāpšanai PVN jomā tādā pašā veidā kā krāpšanai, kas apdraud pašas Itālijas Republikas finanšu intereses, kā tas ir prasīts LESD 325. panta 2. punktā. Tas tā nebūtu it īpaši gadījumā, ja Kriminālkodeksa 161. panta otrajā daļā būtu paredzēti ilgāki noilguma termiņi attiecībā uz salīdzināma veida un apmēra nodarījumiem, kuri apdraud Itālijas Republikas finanšu intereses. Kā Tiesā notiekošajā tiesas sēdē ir norādījusi Eiropas Komisija, neskarot valsts tiesas pārbaudi, Itālijas tiesībās tostarp nav paredzēts nekāds absolūts noilguma termiņš attiecībā uz noziedzīgu nodarījumu – grupas izveidi noziedzīgu nodarījumu izdarīšanai tabakas izstrādājumiem piemērojamā akcīzes nodokļa jomā.

Par iespējamās attiecīgo valsts tiesību normu nesaderības ar Savienības tiesībām sekām un valsts tiesas nozīmi

49 Ja valsts tiesa secinātu, ka ar attiecīgajām valsts tiesību normām netiek izpildīta Savienības tiesībās paredzētā prasība par PVN krāpšanas apkarošanas pasākumu efektivitāti un atturošo iedarbību, šai tiesai būtu jānodrošina pilnīga Savienības tiesību efektivitāte, vajadzības gadījumā nepiemērojot minētās tiesību normas un tādējādi neitralizējot šī sprieduma 46. punktā minētās sekas, bez pienākuma lūgt vai sagaidīt, kad tās tiks atceltas tiesiskajā regulējumā vai izmantojot kādu citu konstitūcijā paredzētu metodi (šajā ziņā skat. spriedumus *Berlusconi* u.c., C-387/02, C-391/02 un C-403/02, EU:C:2005:270, 72. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī *Kücükdeveci*, C-555/07, EU:C:2010:21, 51. punkts un tajā minētā judikatūra).

50 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka dalībvalstu pienākums apkarot nelikumīgu rīcību, kas apdraud Savienības finanšu intereses, ar atturošiem un efektīviem pasākumiem, kā arī to pienākums veikt tādus pašus pasākumus, lai apkarotu krāpšanu, kas apdraud Savienības finanšu intereses, kādus tās veic, lai novērstu krāpšanu, kas apdraud viņu pašu finanšu intereses, ir tostarp Savienības primārajās tiesībās, proti, LESD 325. panta 1. un 2. punktā, paredzēti pienākumi.

51 Ar šīm Savienības primāro tiesību normām dalībvalstīm ir noteikts pienākums sasniegt precīzu rezultātu, un iepriekšējā punktā atgādinātās normas, kurā ir paredzēti šie noteikumi, piemērošana nav pakļauta nekādiem nosacījumiem.

52 Tādējādi ar LESD 325. panta 1. un 2. punkta normām saskaņā ar Savienības tiesību pārākuma principu attiecībās starp šīm normām un dalībvalstu tiesību normām pat ar to, ka tās ir spēkā esošas, pilnībā tiek liegta jebkādu pretrunīgu spēkā esošu valsts tiesību normu piemērošana (šajā ziņā it īpaši skat. spriedumu *ANAFE*, C-606/10, EU:C:2012:348, 73. punkts un tajā minētā judikatūra).

53 Jāpiebilst, ka, ja valsts tiesa nolemtu nepiemērot attiecīgās valsts tiesību normas, tai arī būtu jānodrošina, ka tiek ievērotas attiecīgo personu pamattiesības. Tādējādi šīm personām varētu tikt piespriesti sodi, no kuriem visticamāk viņas būtu izvairījušās, ja būtu piemērotas šīs valsts tiesību normas.

54 Šajā ziņā vairākas ieinteresētās personas, kuras ir iesniegušas apsvērumus Tiesā, atsaucās uz Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 49. pantu, kurš veltīts noziedzīgu nodarījumu un sodu likumības un samērīguma principiem, saskaņā ar kuriem tostarp nevienu nevar atzīt par vainīgu nodarījumā, kas ir darbība vai bezdarbība un ko tā izdarīšanas brīdī saskaņā ar valsts tiesībām vai starptautiskajām tiesībām neuzskata par noziedzīgu nodarījumu.

55 Tomēr, neskarot valsts tiesas pārbaudi, ar attiecīgo valsts tiesību normu nepiemērošanu vienīgi netiktu saīsināts vispārīgais noilguma termiņš uzsāktā kriminālprocesā, tiktu veikta efektīva saukšana pie kriminālatbildības par inkriminētajiem nodarījumiem, kā arī attiecīgā gadījumā tiktu nodrošināta sodu, kuru mērķis attiecīgi ir aizsargāt Savienības finanšu intereses un Itālijas Republikas finanšu intereses, vienlīdzīgumu. Ar šādu valsts tiesību nepiemērošanu netiktu pārkāptas Hartas 49. pantā garantētās apsūdzēto tiesības.

56 No tā nekādi neizrietētu ne apsūdzēto atzīšana par vainīgiem nodarījumā, kas ir darbība vai bezdarbība un ko tā izdarīšanas brīdī saskaņā ar valsts tiesībām neuzskata par krimināli sodāmu noziedzīgu nodarījumu (pēc analoģijas skat. spriedumu *Niselli*, C-457/02, EU:C:2004:707, 30. punkts), ne arī piespriest sodu, kurš tajā pašā brīdī nebija paredzēts šajās tiesībās. Tieši pretēji, apsūdzētajiem pamatlietā pārmestie nodarījumi to izdarīšanas brīdī bija tāds pats noziedzīgs nodarījums kā šobrīd paredzētais un tie bija sodāmi ar tādiem pašiem krimināLsodiem kā šobrīd noteiktie.

57 Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūra attiecībā uz Romā 1950. gada 4. novembrī parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 7. pantu, kurš ir veltīts tiesībām, kuras atbilst Hartas 49. pantā garantētajām tiesībām, apstiprina šo secinājumu. Saskaņā ar šo judikatūru noilguma termiņa pagarināšana un tā tūlītēja piemērošana neapdraud minētās konvencijas 7. pantā garantētās tiesības, jo šo tiesību normu nevar interpretēt tādējādi, ka ar to netiek pieļauta noilguma termiņu pagarināšana, ja attiecībā uz apsūdzētajiem nodarījumiem nekad nav iestājies noilgums (šajā ziņā skat. ECT, *Coëme* u.c. pret Beļģiju, Nr. 32492/96, Nr. 32547/96, Nr. 32548/96, Nr. 33209/96 un Nr. 33210/96, 149. punkts, *CEDH* 2000-VII; *Scoppola* pret Itāliju (Nr. 2), Nr. 10249/03, 110. punkts un tajā minētā judikatūra, 2009. gada 17. septembris, un *OAO Neftyanaya Kompaniya Yukos* pret Krieviju, Nr. 14902/04, 563., 564. un 570. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra, 2011. gada 20. septembris).

58 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz trešo jautājumu ir jāatbild, ka tāds valsts tiesiskais regulējums noziedzīgu nodarījumu noilguma jomā kā attiecīgajās valsts tiesību normās paredzētais, kurā pamatlietas faktu norises laikā bija noteikts, ka ar krimināLprocesā par liela apmēra krāpšanu PVN jomā notikušu pārtraucošu darbību noilguma termiņš tiek pagarināts tikai par ceturtdaļu no tā sākotnējā ilguma, var pārkāpt dalībvalstīm LESD 325. panta 1. un 2. punktā paredzētos pienākumus, ja ar šo valsts tiesisko regulējumu tiek likti šķēršļi efektīvu un atturošu sodu piespriešanai ļoti daudzos liela apmēra krāpšanas gadījumos, kuri apdraud Savienības finanšu intereses, vai tiek paredzēti ilgāki noilguma termiņi krāpšanas gadījumiem, kuri apdraud attiecīgās dalībvalsts finanšu intereses, nekā tiem krāpšanas gadījumiem, kuri apdraud Savienības finanšu intereses, kas ir jāpārbauda valsts tiesai. Valsts tiesai ir tieši jāpiemēro LESD 325. panta 1. un 2. punkts, vajadzības gadījumā nepiemērojot valsts tiesību normas, kuras attiecīgajai dalībvalstij liedz ievērot tai LESD 325. panta 1. un 2. punktā paredzētos pienākumus.

Par pirmo, otro un ceturto jautājumu

59 Uzdodot pirmo, otro un ceturto jautājumu, kuri ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai tāds noilguma tiesiskais regulējums, kurš ir piemērojams PVN jomā izdarītiem noziedzīgiem nodarījumiem un kurš paredzēts attiecīgajās valsts tiesību normās to pamatlietas faktu norises laikā spēkā esošajā redakcijā, varētu tikt izvērtēts saistībā ar LESD 101., 107. un 119. pantu.

60 Pirmkārt, ar LESD 101. pantu ir aizliegti visi nolīgumi uzņēmumu starpā un saskaņotas darbības, kas var iespaidot tirdzniecību starp dalībvalstīm un kuru mērķis vai sekas ir nepieļaut, ierobežot vai izkropļot konkurenci iekšējā tirgū. Kā savu secinājumu 60. punktā būtībā ir norādījusi ģenerāladvokāte, iespējami nepilnīga valsts krimināltiesību normu PVN jomā piemērošana tomēr neatstāj tādu ietekmi, kas ir vajadzīga attiecībā uz iespējamām koluzīvām darbībām uzņēmumu starpā, kuras ir pretrunā LESD 101. pantam, to lasot kopā ar LES 4. panta 3. punktu.

61 Otrkārt, attiecībā uz LESD 107. pantā paredzēto valsts atbalsta aizliegumu ir jāatgādina, ka pasākums, ar kuru valsts iestādes atsevišķiem uzņēmumiem piešķir nodokļu atbrīvojumu, kas, kaut arī nav valsts līdzekļu piešķiršana, rada saņēmējiem finansiāli izdevīgāku stāvokli nekā pārējiem nodokļu maksātājiem, ir uzskatāms par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē (it īpaši skat. spriedumu *P*, C-6/12, EU:C:2013:525, 18. punkts un tajā minētā judikatūra).

62 Lai arī PVN jomā paredzēto sodu neefektivitāte un/vai atturošas iedarbības trūkums eventuāli var radīt finansiālu priekšrocību attiecīgajiem uzņēmumiem, tomēr šajā lietā nevar būt runa par LESD 107. panta piemērošanu, jo PVN tiesiskais regulējums ir piemērojams visiem darījumiem un visi PVN jomā izdarīti noziedzīgi nodarījumi tiek krimināli sodīti, izņemot īpašus gadījumus, kuros ar noilguma tiesisko regulējumu par atsevišķiem noziedzīgiem nodarījumiem netiktu piespriests krimināls ods.

63 Treškārt, LESD 119. panta 3. punktā kā viens no vadošajiem principiem, kuriem ir jāregulē dalībvalsts darbība ekonomikas un monetārās politikas izstrādē, ir minēts princips, saskaņā ar kuru dalībvalstis nodrošina savu publisko finanšu stabilitāti.

64 Tomēr ir jānorāda, ka jautājums par to, vai attiecīgās valsts tiesību normas, ar kurām dažu noziedzīgu nodarījumu PVN jomā izdarīšana var palikt nesodīta, ir saderīgas ar minēto publisko finanšu stabilitātes principu, neietilpst LESD 119. panta piemērošanas jomā, ciktāl šis jautājums ir ļoti netieši saistīts ar šo dalībvalstīm paredzēto pienākumu.

65 Šajos apstākļos uz uzdoto pirmo, otro un ceturto jautājumu ir jāatbild, ka tāds noilguma tiesiskais regulējums, kurš ir piemērojams PVN jomā izdarītiem noziedzīgiem nodarījumiem un kurš paredzēts attiecīgajās valsts tiesību normās to pamatlietas faktu norises laikā spēkā esošajā redakcijā, nevar tikt izvērtēts saistībā ar LESD 101., 107. un 119. pantu.

Par tiesāšanās izdevumiem

66 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

1) tāds valsts tiesiskais regulējums noziedzīgu nodarījumu noilguma jomā kā Krimināl kodeksa, kurā grozījumi izdarīti ar 2005. gada 5. decembra Likumu Nr. 251, 160. panta pēdējā daļā, to lasot kopā ar šī kodeksa 161. pantu, paredzētais, kurā pamatlietas faktu norises laikā bija noteikts, ka ar kriminālprocesā par liela apmēra krāpšanu pievienotās vērtības nodokļa jomā notikušu pārtraucošu darbību noilguma termiņš tiek pagarināts tikai par ceturtdaļu no tā sākotnējā ilguma, var pārkāpt dalībvalstīm LESD 325. panta 1. un 2. punktā paredzētos pienākumus, ja ar šo valsts tiesisko regulējumu tiek likti šķēršļi efektīvu un atturošu sodu piespriešanai ļoti daudzos liela apmēra krāpšanas gadījumos, kuri apdraud Eiropas Savienības finanšu intereses, vai tiek paredzēti ilgāki noilguma termiņi krāpšanas gadījumiem, kuri apdraud attiecīgās dalībvalsts finanšu intereses, nekā tiem krāpšanas gadījumiem, kuri apdraud Eiropas Savienības finanšu intereses, kas ir jāpārbauda valsts tiesai. Valsts tiesai ir tieši jāpiemēro LESD 325. panta 1. un 2. punkts, vajadzības gadījumā nepiemērojot valsts tiesību normas, kuras attiecīgajai dalībvalstij liedz ievērot tai LESD 325. panta 1. un 2. punktā paredzētos pienākumus;

2) tāds noilguma tiesiskais regulējums, kurš ir piemērojams pievienotās vērtības nodokļa jomā izdarītiem noziedzīgiem nodarījumiem un kurš paredzēts Krimināl kodeksa, kurā grozījumi izdarīti ar 2005. gada 5. decembra Likumu Nr. 251, 160. panta pēdējā daļā, to lasot kopā ar šī kodeksa 161. pantu, nevar tikt izvērtēts saistībā ar LESD 101., 107. un 119. pantu.

[Paraksti]